

ΣΟΦΗ
ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ο ικανός
θεραπευτής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ικανός Θεραπευτής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σόφη Θεοδωρίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γεωργία Παξιμαδάκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ελένη Σταυροπούλου

© Σόφη Θεοδωρίδου, 2023
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Magdalena Russocka (άνδρας) / Trevillion Images.
Resul Muslu (γλάροι), Behind-the-Lens (θάμνος), Lukasz Szwarz (φόντο),
Rudmer Zwerwer (ακτή), Stylish_Pics (κοπέλα), EnsUPER (φόντο) / Shutterstock.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5038-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5039-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

© Σόφη Θεοδωρίδου, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΣΟΦΗ
ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ο ικανός
θεραπευτής

Στον Σοφοκλή μου

*Για πες μου, στον Θεό σου! Δεν είναι αλήθεια
πως και οι πέτρες, που είναι στον κόσμο,
αν έβρισκαν κανέναν να πουν τα ντέρτια τους,
θα ήσαν ελαφρότερες;*

Γεώργιος Βιζυηνός
(από το διήγημα «Ο Μοσκόβ Σελήμ»)

1

Σουρούπωνε, όταν έφτασε ο θεραπευτής στη μικρή πόλη τον Οκτώβρη του '70. Του είχε βγάλει το λάδι ο γερο-Κράτης, όταν τον επισκέφθηκε σ' εκείνο το άθλιο γηροκομείο, για να του πει ποια πόλη ήταν. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο να τον εκβιάσει. Έπρεπε, λέει, για να στύψει το μυαλό του και να θυμηθεί το όνομά της, να του φέρει δυο πακέτα τσιγάρα κι ένα μπουκάλι καλό κρασί. «*Εικοσιδύο καπνίζω*», είχε καταλήξει κοιτώντας τον πονηρά.

«Είστε σε ηλικία που δεν πρέπει να καπνίζετε, αν θέλετε να ζήσετε παραπάνω», είχε παρατηρήσει ο θεραπευτής, κι ο γέρος τού αντιγύρισε πως ήταν καλοδεχούμενος ο θάνατος κι ότι αν ερχόταν θα τον γλίτωνε από τούτο το βρομερό γηροκομείο.

«Εσύ θα ήθελες να περάσεις σ' αυτό το μέρος τις τελευταίες μέρες σου πάνω στη γη;» τον ρώτησε κι ο θεραπευτής αναγκάστηκε να παραδεχθεί πως όχι.

Τελικά, προκειμένου να πάρει την πληροφορία που ζητούσε, είχε αναγκαστεί να μεταβεί στο κοντινότερο σούπερ μάρκετ, όπου αγόρασε το ακριβότερο κρασί που βρήκε. Αγόρασε κατόπιν από το περίπτερο δύο πακέτα 22 και του τα πήγε. Έβαλε πρώτα το κρασί ο γέρος σ' ένα παμβρόμικο νεροπότηρο γεμάτο δαχτυλιές και ήπια μια γουλιά. «*Αααχ! Αμβροσία!*» είχε στενάξει πλαταγίζοντας τη γλώσσα του κι ύστερα άναψε τσιγάρο, το οποίο κάπνισε αργά, φέρνοντας στα στεγνά του χείλη εναλλάξ πότε το κρασί και πότε τον καπνό.

Όταν άδειασε το ποτήρι κι έσβησε το τσιγάρο του, μίλησε τότε ο θεραπευτής. «Έφερα όσα μου ζητήσατε, τώρα πρέπει να μου πείτε το όνομα της πόλης, όπως υποσχεθήκατε».

«Πρέπει να κρατήσω κι εγώ την υπόσχεσή μου», συμφώνησε ο γέρος. Στάθηκε για λίγο σιωπηλός, προσποιούμενος πως έστυβε το μυαλό του, κι αμέσως μετά του είχε ξεφουρνίσει το όνομα.

Ήταν σίγουρος ο θεραπευτής πως το θυμόταν και πριν τον στείλει να του φέρει το κρασί και τα τσιγάρα, μα δε μίλησε. Τον ήθελε σύμμαχο τον γέρο· του ήταν απαραίτητες οι πληροφορίες του, αφού αυτές θα τον βοηθούσαν να κάνει μια αρχή.

«Μήπως θυμάστε κάτι άλλο; Κάτι που να μου φανεί χρήσιμο όταν φτάσω στην πόλη;» τον ρώτησε κι ο γέρος τού έριξε μια πονηρή ματιά.

«Η αλήθεια είναι πως, όσο έλειπες, ζούπαγα το μυαλό μου και θυμήθηκα κάποια πράγματα. Καταπώς έλεγε η κυρά μου, ήταν της καλής κοινωνίας αυτός που γυρεύεις».

«Είστε σίγουρος;» τον ρώτησε, κι εκείνος μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο του αποκρίθηκε ότι ήταν τόσο σίγουρος, όσο μπορούσε να είναι κάποιος στην ηλικία του. «Εντάξει, τότε. Ας πηγαίνω».

Σηκώθηκε να φύγει ο θεραπευτής, πριν όμως προλάβει να βγει από την πόρτα του δωματίου –το μοιραζόταν με άλλους τρεις κατάκοιτους γέρους με άνοια ο γερο-Κράτης– είχε φωνάξει πίσω του: «Αν ξανάρθεις να με δεις και μου φέρεις άλλο ένα μπουκάλι εξαιρετικό κρασί, σαν αυτό που μου 'φερες σήμερα, και τα τσιγάρα μου, θα ζουλήξω το μυαλό μου και μπορεί κάτι ακόμη να θυμηθώ!»

Στράφηκε και τον κοίταξε ο θεραπευτής, μην ξέροντας αν έπρεπε να θυμώσει ή να γελάσει με τα λόγια του. Θα του έβγαζε την ψυχή ο παμπόνηρος γέρος μέχρι να του πει όσα γνώριζε, σκέφτηκε, και στη συνέχεια του υποσχέθηκε πως θα ξανάρθει.

«Σύντομα, ε; Γιατί ποτέ δεν ξέρεις πότε θα με επισκεφθεί ο χάρος. Ελόγου του, βλέπεις, δε στέλνει μπιλιετάκια, όπως έκαναν παλιά», είχε καγχάσει.

Είχε ανεβεί αμέσως μετά στο αυτοκίνητό του, έναν νοικιασμένο βάτραχο Σιτροέν, κι είχε πάει στον πόλη, μα δεν είδε πολλά. Μόλις είχε κόψει η καταρρακτώδης βροχή και την περιοχή έπνιγε το σύθαμπο κι η ομίχλη. Υγρές τολύπες υψώνονταν αργά από τη γη σαν καπνός, διαγράφοντας αχνά τα σπίτια, τα μαγαζιά, τα καφενεία και τα κυπαρίσσια, που φάνταζαν να μπήγουν την οξεία κορφή τους στο σύννεφο που είχε στρογγυλοκαθίσει πάνω απ' τον τόπο. Τριγύρισε με το αυτοκίνητό του στα υγρά σοκάκια και στους δρόμους. Μπροστά στο *Ηρώον*, τα χάρτινα σημαιάκια, με τα οποία το στόλισαν λόγω της εθνικής γιορτής, αντί να ανεμίζουν χαρωπά κρέμονταν υγραμένα απ' το σκοινί τους. Τα φύλλα, υγρά κι αυτά, παρασυρμένα απ' τη βροχή, στοιβάζονταν στις άκρες της κεντρικής πλατείας, όταν έφτασε ο θεραπευτής. Πάρκαρε το αμάξι του σε μια γωνιά και περπάτησε μέχρι το *καφέ* που είχε σταμπάρει, μπαίνοντας ξαφνικά στο οπτικό πεδίο της Δώρας Γαλανοπούλου.

Η απροσδόκητη παρουσία του διέκοψε την ανία της σαρανταπεντάχρονης γυναίκας και εξήψε το ενδιαφέρον της. Όχι μόνο γιατί ήταν φοβερά καλοβαλμένος ο νέος άντρας, μα και γιατί φορούσε –άκουσον, άκουσον– κοστούμι με λευκό μπλουζάκι.

Ο άντρας αίφνης κοντοστάθηκε και κοίταξε ολόγυρα, σαν να είχε διαισθανθεί πως κάποιος τον παρατηρούσε, κι η Δώρα πισωπάτησε αυτόματα, φοβούμενη πως θα τη διέκρινε απ' το λαμπατέρ που είχε ανάψει νωρίτερα η Κρυσταλλία για να διαβάσει το βιβλίο της.

«Ποιος είναι και τι γυρεύει στην πόλη; Πάντως, είναι όμορφος νέος», μουρμούρισε απ' την ασφάλεια της νέας της θέσης, σχόλιο που έφτασε μέχρι την πολυθρόνα όπου καθόταν η Κρυσταλλία.

Η τριάντα ενός χρόνων κοπέλα έδειχνε βυθισμένη στην ανάγνωση του βιβλίου της, στην πραγματικότητα όμως προ-

σπαθούσε να αγνοήσει την παρουσία της Δώρας. Σκεφτόταν πως τέτοια ώρα, αν η κατακλυσμαία βροχή δεν την είχε εμποδίσει, θα ήταν στρωμένη στο καρέ με τις φιλενάδες της και δε θα την είχε εδώ να τη ζαλίζει με τα ατελείωτα πηγαινέλα της και τα ανόητα σχόλιά της.

Σήκωσε το κεφάλι και της έριξε ένα βλέμμα περιφρονητικό. «Θα έλεγα ότι τον λιμπίστηκες, αν δεν ήξερα ότι είσαι εξ ολοκλήρου αφοσιωμένη στον Βαλέ και στον Παπά», της πέταξε ειρωνικά, υποχρεώνοντάς τη να στραφεί απότομα στο μέρος της.

«Δε θα με συγχωρήσεις ποτέ που παντρεύτηκα τον πατέρα σου, έτσι δεν είναι, Λία;» τη ρώτησε με σφιγμένα χείλη.

Δε μίλησε η Κρυσταλλία, γνωρίζοντας ότι η πιο τρανταχτή απάντηση σε παρόμοια ερωτήματα έρχεται μέσα απ' τη σιωπή.

«Πάντως», μίλησε πάλι η Δώρα ερεθισμένη απ' τη στάση της, «σου υπενθυμίζω ότι εγώ έχω άντρα· εσύ είσαι ακόμη ανύπαντρη!»

«Κι ούτε πρόκειται να παντρευτώ ποτέ», αντέτεινε κοφτά η κοπέλα. «Όσο κι αν λαχταράς να με ξεφορτωθείς, δε θα τα καταφέρεις».

«Δε λαχταρώ να σε ξεφορτωθώ, μα δε θέλεις να το πιστέψεις», της είπε αναστενάζοντας. «Ανεψιά μου είσαι στο κάτω κάτω».

«Η παρουσία μου, αν θυμάμαι καλά, δε σε εμπόδισε να τα φτιάξεις με τον γαμπρό σου και να φαρμακώσεις την ίδια σου την αδελφή!» της υπενθύμισε με φωνή σκληρή.

Η Δώρα την κοίταξε με πληγωμένο ύφος. «Σου έχω πει τόσες φορές ότι ερωτεύτηκα τον πατέρα σου όπως κι αυτός εμένα. Όσο κι αν το παλέψαμε, αποδείχθηκε ανώτερο από τις δυνάμεις μας ν' αντισταθούμε στα συναισθήματά μας».

«Αυτή είναι πάντα η δικαιολογία των αδύναμων, αυτών που κλείνουν τα αυτιά στη συνείδησή τους!» την επιτίμησε η Κρυ-

σταλλία και βιάστηκε να σηκωθεί. «Με συγχωρείς, μα από την παρέα σου προτιμώ την κάμαρά μου, έστω κι αν είναι παγωμένη!» της είπε και, αρπάζοντας το βιβλίο της, άφησε τη σάλα κουτσαίνοντας.

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους της, κίνηση που υποδήλωνε πως είχε απαυδήσει να κάνει προσπάθειες να πλησιάσει την ανεψιά και προγονή της. Θυμήθηκε πια τον ξένο, που είχε γίνει αιτία ν' αρχίσει αυτή η αντιπαράθεση. Στράφηκε στην μπαλκονόπορτα και μόλις που πρόλαβε να τον δει να δρασκέλλά το κατώφλι του *Belle Epoque*.

Στο καφέ η παρουσία του προκάλεσε αίσθηση, καθώς οι περισσότεροι στράφηκαν και τον παρατήρησαν προσεκτικά. Σπάνια έφταναν ξένοι στα μέρη τους, ιδίως τέτοια εποχή, έξω από κάποιους εμπορικούς αντιπροσώπους, κι ας συνδύαζε ο τόπος βουνό και θάλασσα. Το ότι δεν τον προτιμούσαν για παρθενισμό οι Αθηναίοι, οι οποίοι επέλεγαν την Πελοπόννησο ή άλλα μέρη της Στερεάς όπως τα Καμένα Βούρλα, που είχαν γίνει μεταπολεμικά της μόδας, ήταν ο πιο μεγάλος καημός των πολιτών και του δημάρχου. Ο νέος άντρας, πάντως, δεν έμοιαζε με εμπορικό αντιπρόσωπο· αυτοί κατέφθαναν πάντα σεναρισμένοι, δε συνδύαζαν κοστούμι με φανελάκι, είχαν μεταξύ τους συνωμοτικά κι η περιέργειά τους κορυφώθηκε στο έπακρο.

Δε διέφυγε απ' τον θεραπευτή η αίσθηση που προκάλεσε η είσοδός του, μα τίποτα στην έκφρασή του δεν το φανέρωσε. Κοίταξε γύρω του κι αποφάσισε ότι το *Belle Epoque* αποδείχθηκε ευχάριστη έκπληξη, μια κι έφερνε περισσότερο σε γαλλικό μπιστρό παρά σε ελληνική καφετέρια. Έβρισκε το όνομά του απόλυτα ταιριαστό με τη διακόσμησή του, καθώς τα πάντα παρέπεμπαν στη συγκεκριμένη εποχή: τα τραπεζάκια με τις μαρμάρινες επιφάνειες και τα ξύλινα λεπτεπίλεπτα πόδια, οι γκραβούρες στους τοίχους, τα βιτρό στα παράθυρα αλλά και η ανάλαφρη μουσική που ακουγόταν από το τεράστιο

χωνί του γραμμοφώνου, που βρισκόταν ακουμπισμένο στο μέσον του ακριβώς, πάνω σ' ένα τραπέζι.

Προχώρησε σ' ένα άδειο τραπέζι, προσέχοντας ότι και οι θαμώνες συμβάδιζαν με το περιβάλλον. Καλοντυμένοι και καλοστεκούμενοι οικονομικά έδειχναν, μα ο θεραπευτής γνώριζε καλά ότι τα φαινόμενα συχνά απατούν κι ότι οι πιο μαύρες ψυχές κρύβονταν ενίοτε κάτω από τα ακριβότερα κοστούμια.

Ζήτησε έναν σκέτο ελληνικό από το γκαρσόνι, που ήρθε να πάρει την παραγγελία του, έναν άντρα γύρω στα πενήντα που φαινόταν να ασφυκτιά μες στη στολή του. Αναμένοντας τον καφέ, περιέφερε το βλέμμα ράθυμα στον χώρο. Διαπίστωσε ότι όλοι είχαν επιστρέψει στις συζητήσεις τους κι ότι ο *συναγερομός* που είχε επιφέρει η παρουσία του είχε λήξει.

Ήπιε αργά τον καφέ του, απολαμβάνοντας κάθε γουλιιά, κι έπειτα έκανε νεύμα στο γκαρσόνι να πλησιάσει. «Πόσο στοιχίζει;» τον ρώτησε με την ελαφρώς ξενική προφορά του και πρόσθεσε ένα γερό πουρμπουάρ στο ποσό που του είπε ο σερβιτόρος. «Είναι υπέροχο το καφέ σας. Ομολογώ ότι δεν περίμενα να βρω κάτι τέτοιο σε ελληνική πόλη. Μου φέρνει περισσότερο σε γαλλικό μπιστρό παρά σε καφετέρια».

Τα μάτια του μεσήλικου σερβιτόρου άστραψαν βλέποντας το ρεγάλο, το οποίο και τσέπωσε διακριτικά. Μακάρι να ήταν κι οι μόνιμοι θαμώνες τόσο χουβαρντάδες όσο ο ξένος, ευχήθηκε ενδόμυχα.

«Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε», απευθύνθηκε στον θεραπευτή ευγενικά. «Καλοσύνη σας που το λέτε. Το έφτιαξε ο παππούς του αφεντικού μου επιστρέφοντας από το Παρίσι. Μόλις είχε τελειώσει ο Μεγάλος Πόλεμος».

«Είναι πανέμορφο και συνδυάζει πολύ επιτυχημένα όνομα και περιβάλλον. Υποθέτω ότι για να το ονόμασε *Belle Epoque* θα γνώριζε ότι η έναρξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου θεωρείται η λήξη της Μπελ Επόκ».

«Αν είναι όπως το λέτε, μάλλον θα το γνώριζε. Ήταν πολύ

κοσμοπολίτης και κοσμογυρισμένος», του ανταπάντησε με κρυφή περηφάνια, λες κι αφορούσαν και τον ίδιο οι ιδιότητες εξ αντανακλάσεως.

Ο θεραπευτής του διέκρινε και συγκράτησε ένα χαμόγελο. «Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι ακόμη;» συνέχισε στον πληθυντικό πάντα, μια κι είχε την άποψη ότι κάθε εργαζόμενος, ακόμη κι αν ήταν ένα ταπεινό γκαρσόνι, άξιζε να του φέρονται με σεβασμό.

«Ασφαλώς, κύριε!»

«Αναρωτιέμαι αν γνωρίζετε κάποιον να νοικιάζει ένα σπίτι επιπλωμένο έστω και με τα στοιχειώδη».

«Σκοπεύετε να μείνετε στην πόλη μας, κύριε; Σ' αυτήν την περίπτωση θα χαρούμε να σας ξαναδούμε στο... μπιστρό, όπως το είπατε», του αποκρίθηκε δείχνοντας ενθουσιασμένος. «Όσο για το σπίτι που ψάχνετε, είστε τυχερός. Ένα υπάρχει κι αυτό είναι το προικώο της γυναίκας του δημάρχου. Μόλις ξηνοικιάστηκε από έναν καθηγητή του γυμνασίου μας, ο οποίος πήρε μετάθεση στην Αθήνα. Μάλλον είχε κάποιο δόντι, γιατί μάθαμε πως τον πήραν στο Υπουργείο Παιδείας», συμπλήρωσε γέροντας στο μέρος του και χαμηλώνοντας τη φωνή. «Αν θέλετε να μιλήσετε στον δήμαρχο, βρίσκεται εδώ απόψε. Είναι εκείνος εκεί».

Του έδειξε έναν άντρα γύρω στα εξήντα, ο οποίος καθόταν και συζητούσε με άλλους δύο άντρες, έναν μεγαλύτερο σε ηλικία και έναν κατά τι νεότερο.

«Σας ευχαριστώ πολύ. Με σώζετε! Πηγαίνω τώρα κιόλας να του μιλήσω!» του είπε ο θεραπευτής και κατευθύνθηκε δίχως χρονοτριβή προς τη μικρή παρέα.

«Καλησπέρα σας, κύριοι», τους χαιρέτησε φτάνοντας κοντά τους.

Ο άντρας γύρω στα εξήντα, που του είχε υποδειχθεί ως δήμαρχος, σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε ενοχλημένος. Για την ηλικία του ήταν καλοστεκούμενος, με μεγάλα μάτια, έντονα

φρύδια και αρμονικά χαρακτηριστικά. Μόνη παραφωνία στο καλοξυρισμένο του πρόσωπο ήταν η κάπως μεγάλη μύτη του, ενώ η περασμένη στον εύσαρκο λαιμό του μπλε γραβάτα τού δημιουργούσε υπεραιμία στο πρόσωπο.

«Με συγχωρείτε που διακόπτω τη συζήτησή σας, αλλά με πληροφόρησε το γκαρσόνι ότι νοικιάζετε κάποιο σπίτι επιπλωμένο, κύριε δήμαρχε», απευθύνθηκε στον άνθρωπο που του υπέδειξε ο σερβιτόρος.

Εκείνος τον έλεγξε από τα ακριβά σκαρπίνια μέχρι το ωραίο κεφάλι με την πλούσια κόμη, ώσπου η ματιά του στάθηκε επικριτικά στο κοστούμι και το φανελάκι. Εντύπωση του έκανε η ελαφρώς ξενική προφορά του νέου, που είχε τολμήσει να διακόψει τη συζήτησή τους. Δε βιάστηκε να του απαντήσει. Άναψε πρώτα τσιγάρο, τράβηξε μια γερή ρουφηξιά και φύσηξε τον καπνό του.

«Κι εσείς είστε ο...»

«Γουίλσον. Ίων Γουίλσον», του συστήθηκε ο θεραπευτής και του άπλωσε το χέρι.

Ο δήμαρχος υποχρεώθηκε να το σφίξει. «Άρης Γαλανόπουλος, δήμαρχος αυτής της πόλης», συστήθηκε.

Την ίδια στιγμή, ο μεγαλύτερος της συντροφιάς, ένας εβδομηντάχρονος με παχύ λευκό μουστάκι και κάτασπρα φρύδια, σηκώθηκε και του έτεινε το χέρι με πλατύ χαμόγελο.

«Είμαι ο δικηγόρος Πάτροκλος Στεργίου, κύριε Γουίλσον. Κι από δω ο Ανάργυρος Δενδρινός, εισαγωγέας και συνεταιίρος του δημάρχου», σύστησε τον πενήνταπεντάχρονο με το ισχνό κορμί και μουστάκι αλά Χίτλερ. «Γνωρίζετε ότι φέρετε το όνομα του γενάρχη των Ιώνων κατά τη μυθολογία;» παρατήρησε μετά ανασηκώνοντας τα παχιά του φρύδια.

«Δεν είναι το αρχαίο Ίων. Προέρχεται από το Ιωάννης», υποχρεώθηκε να διευκρινίσει ο θεραπευτής.

«Α! Και το μετατρέπατε σε Ίων, όπως ο Ίων Δραγούμης. Λαμπρός νέος! Κρίμα που έφυγε τόσο νωρίς! Κατά πολλούς

αυτός θα ήταν ο διάδοχος της δεξιάς παρατάξεως, εάν δεν είχε φύγει τόσο άδικα, και όχι ο δυστυχής Γούναρης. Και ποιος ξέρει; Ίσως να ήταν και διαφορετική η μοίρα της Μικράς Ασίας», σχολίασε ο Πάτροκλος, ο οποίος χρησιμοποιούσε την καθαρεύουσα μόνο εντός του δικαστηρίου και για τις συναναστροφές του χρησιμοποιούσε τη δημοτική. «Μη στέκεστε όμως όρθιος, καθίστε στη συντροφιά μας, αγαπητέ», του υπέδειξε μια άδεια καρέκλα, παραβλέποντας τις δολοφονικές ματιές του δημάρχου και του Ανάργυρου, που καταφανώς τους είχε δυσανεστήσει η πρόσκληση σ' έναν άγνωστο να συμμετάσχει στη συντροφιά τους. «Μου εξήψατε την περιέργεια και ως δικηγόρος δε θα ησυχάσω, αν δεν την ικανοποιήσω», συνέχισε ο γηραιός άντρας, όταν ο ξένος δέχτηκε το κάθισμα που του πρόσφερε. «Πιθανολογώ πως έχετε ελληνική καταγωγή, για να μιλάτε τόσο καλά τα ελληνικά και να φέρετε όνομα ελληνικό. Το Γουίλσον, από την άλλη, είναι αγγλέζικο ή αμερικάνικο».

«Μαντέψατε σωστά. Η μητέρα μου ήταν Ελληνίδα και ο πατέρας μου από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Τους έχασα και τους δυο πρόσφατα και αποφάσισα να κάνω στη μνήμη τους το ταξίδι που προγραμματίζαμε οι τρεις μας τον τελευταίο καιρό, αλλά δεν καταφέραμε να πραγματοποιήσουμε».

«Σχεδιάζατε να ταξιδέψετε στην Ελλάδα, υποθέτω...»

«Όντως. Η μητέρα μου ήθελε να μάθω και τη δεύτερη πατρίδα μου. Πίστευε, ωστόσο, ότι δε γνωρίζεις καλά μια χώρα, αν δε μείνεις αρκετό καιρό σε αυτήν, αν δε φορέσεις τα παπούτσια των κατοίκων της, όπως έλεγε χαρακτηριστικά, οπότε αποφασίσαμε το ταξίδι αυτό να κρατήσει έναν ολόκληρο χρόνο. Σχεδιάζαμε να ταξιδέψουμε με αυτοκίνητο στην Ελλάδα και να μείνουμε μερικές εβδομάδες στα μέρη που θα μας φαίνονταν ενδιαφέροντα. Δυστυχώς, το κάνω μόνος μου αυτό το ταξίδι».

«Ωστε σας άρεσε η πόλη μας, για να θελήσετε να μείνετε σ' αυτήν», παρατήρησε ο δήμαρχος.

«Τη βρίσκω πολύ γραφική», τον διαβεβαίωσε ο Ίων. «Και επειδή κάπου πρέπει να ξεχειμωνιάσω, προτιμώ να ξεχειμωνιάσω σ' ένα μέρος που συνδυάζει βουνό και θάλασσα».

«Μακάρι να την έβρισκαν τόσο γραφική και οι Αθηναίοι. Μας στοιχίζει που δε μας προτιμούν», παρατήρησε εκείνος συνοφρυωμένος.

«Δεν μπορεί να κάνει καθένας ένα τόσο πολυδάπανο ταξίδι», πήρε τον λόγο ο Ανάργυρος. «Για να το πραγματοποιείτε, υποθέτω πως διαθέτετε μεγάλη οικονομική ευχέρεια».

Ο δικηγόρος έσφιξε τα χείλη του, ακούγοντας την ερώτηση. Είχε προσκαλέσει τον ξένο στη συντροφιά τους κι ένιωθε υπεύθυνος αν κάποιος τον προσέβαλλε.

«Είναι άκομψο να μιλάμε για τα οικονομικά ενός ανθρώπου που γνωρίζουμε, Ανάργυρε, πόσο μάλλον ενός ανθρώπου που μόλις συναντήσαμε», τον επιτίμησε ρίχνοντάς του συνάμα μια καυστική ματιά.

Ο Ίων χαμογέλασε. «Δε με πειράζει να αναφερθώ στην οικονομική μου κατάσταση, ίσως γιατί είναι εξαιρετική».

«Θα κληρονομήσατε μεγάλη περιουσία απ' τον πατέρα σας, ασφαλώς. Είστε πολύ νέος για να την έχετε δημιουργήσει ο ίδιος», μίλησε πάλι ο Ανάργυρος, απτόητος από την επίπληξη του φίλου του.

«Και όμως, κύριε! Έχω βέβαια κληρονομήσει μια αρκετά μεγάλη περιουσία από τον πατέρα μου, αλλά και να μη μου την είχε κληροδοτήσει, θα είχα την ευχέρεια να κάνω ένα πολυδάπανο ταξίδι όπως αυτό», του ανταπάντησε ήρεμα.

«Τότε το επάγγελμά σας θα πρέπει να είναι εξαιρετικά προσοδοφόρο», συνέχισε ο Ανάργυρος μισοκλείνοντας τα μικρά του μάτια.

«Είμαι θεραπευτής. Και πολύ ικανός θα πρόσθετα», δήλωσε.

«Βλέπω αυτοεπαινείστε, κύριε Γουίλσον».

«Γνωρίζω την αξία μου, κύριε Δενδρινέ, και δε βρίσκω τον λόγο να είμαι μετριόφρων».

«Θεραπευτής... Πρώτη φορά ακούω τέτοια ειδικότητα. Προφανώς εντάσσεται σ' αυτές της ιατρικής επιστήμης. Τι ακριβώς κάνετε, αγαπητέ;» βιάστηκε να παρέμβει ο Πάτροκλος, προκειμένου να μη συνεχίσει ο Ανάργυρος τις άκοιμψες ερωτήσεις του.

«Στις Ηνωμένες Πολιτείες θεραπευτές ονομάζουμε όσους θεραπεύουν τους πάσχοντες δίχως φάρμακα, με βότανα που παίρνουμε από τη φύση ή και με άλλα μέσα, όπως τα χέρια μας. Προσωπικά, έχω ειδικευτεί στα μυοσκελετικά προβλήματα, αλλά έχω τη δυνατότητα να περιθάλψω και ασθενείς οι οποίοι βασανίζονται από άλλες ασθένειες», του εξήγησε και στράφηκε στον δήμαρχο. Αρκετά είχαν ασχοληθεί με τον εαυτό του, ήταν ώρα να εστιάσουν στο θέμα που τον ενδιέφερε. «Μπορείτε να μου πείτε, σας παρακαλώ, αν θα μου νοικιάσετε το σπίτι;»

Έκανε πως διστάζει ο Γαλανόπουλος. Κορόιδο ήταν; Θα φούσκωνε το ενοίκιο στον Ελληνοαμερικανό, που ήταν τόσο αφελής, ώστε να δείχνει ότι δεν υπολογίζει το χρήμα. Εξάλλου, το δημαρχιλίκι είχε έξοδα. Είχε και έσοδα, βέβαια, αλλά συν-πλην, με τις πολυέξοδες δεξιώσεις που άρεσαν στη Δώρα, στο τέλος ήταν ίσα βάρκα ίσα νερά.

«Ομολογώ ότι θα προτιμούσα να το δώσω σε κάποιον που πρόκειται να το νοικιάσει για μεγαλύτερο διάστημα», του είπε τελικά.

«Και αν σας προκαταβάλω τα ενοίκια ενός ολόκληρου χρόνου;»

«Ως δικηγόρος σου σε συμβουλεύω να δεχθείς, αγαπητέ Άρη», έκρινε σκόπιμο να παρέμβει ο δικηγόρος.

«Τριακόσιες δραχμές τον μήνα είναι το ενοίκιο. Οπότε θα πρέπει να μου προκαταβάλετε τρεις χιλιάδες εξακόσιες δραχμές», ο δήμαρχος ανέφερε το διπλάσιο ποσόν απ' ό,τι πλήρωνε ο προηγούμενος νοικάρης.

Ο θεραπευτής πρόσεξε ότι ο δικηγόρος τινάχτηκε ξαφνια-

σμένους, αλλά συγκράτησε το ειρωνικό του χαμόγελο. Νόμιζε ότι τον έριχνε ο Γαλανόπουλος, μα δε γνώριζε ότι ήταν διατεθειμένος να πληρώσει τα διπλάσια ή τετραπλάσια.

«Σας είπα ότι δεν τίθεται θέμα οικονομικό. Θα σας προκαταβάλω τις τρεις χιλιάδες εξακόσιες δραχμές, μόλις μου παραδώσετε τα κλειδιά του σπιτιού», τον διαβεβαίωσε.

«Καλώς, τότε. Θα σας το νοικιάσω», έκανε πως υποχωρεί κι έτεινε στον θεραπευτή το χέρι κρύβοντας την ικανοποίησή του.

Εκείνος το έσφιξε γερά. Σε αντίθεση, η χειραψία του δημάρχου ήταν άτονη. Έχει αδύναμο χαρακτήρα, σκέφτηκε ο νέος περιφρονητικά, καθώς πίστευε ότι οι αδύναμοι άνθρωποι είναι έρμια των παθών τους.

«Φαντάζομαι ότι βιάζεστε να δείτε το καινούργιο σας σπίτι, κύριε Γουίλσον, και να ξεκουραστείτε. Θα είστε όλη μέρα στον δρόμο...» μίλησε ο δήμαρχος.

«Η αλήθεια είναι πως ανυπομονώ να εγκατασταθώ».

«Μια στιγμή να στείλω το γκαρσόνι σπίτι μου να φέρει τα κλειδιά και φύγαμε», του είπε κι έκανε νεύμα στον σερβιτόρο να ζυγώσει. «Πετάξου, Λευτέρη, στο σπίτι μου και πες στη γυναίκα μου να σου δώσει τα κλειδιά του πατρικού της», τον πρόσταξε.

Δεν τόλμησε να αρνηθεί το γκαρσόνι. Θα άφηνε δίχως επίβλεψη το μαγαζί, αφού δεν ήταν παρών το αφεντικό του, αλλά δυο λεπτά θα έκανε. Το σπίτι του δημάρχου βρισκόταν στην άκρη της πλατείας.

«Μέχρι να τακτοποιήσετε το θέμα των κλειδιών, θα μου επιτρέψετε να επισκεφθώ την τουαλέτα», είπε ο Ίων.

«Εκεί είναι, αγαπητέ», του υπέδειξε ο Πάτροκλος ευγενικά. Βιάστηκε να ξαναπάρει τον λόγο, μόλις αποχώρησε ο θεραπευτής. «Αφού θα μείνει αρκετούς μήνες εδώ, ζήτα του, Άρη, να εξετάσει την κόρη σου», πρότεινε στον δήμαρχο. «Γνωρίζω ότι την έχεις πάει στους καλύτερους γιατρούς της Αθήνας, αλλά ακόμη μία γνώμη δεν κάνει ποτέ κακό. Εξάλλου, στην

Αμερική, όπως γνωρίζουμε, οι επιστήμες εξελίσσονται αλματωδώς. Μην ξεχνάς ότι διαθέτουν εκατομμύρια δολάρια σε έρευνες».

Τον κοίταξε αφηρημένα ο δήμαρχος. Κι ο ίδιος τώρα δα σκεφτόταν αν ο θεραπευτής ήταν σε θέση να βοηθήσει τη θυγατέρα του. Αν βελτιωνόταν η κατάστασή της, ίσως έπαιρνε επιτέλους την απόφαση να δεχθεί κάποιο από τα άπειρα προξενιά που της έστελναν σε τακτά διαστήματα. «Δε θέλω κάποιος να με παντρευτεί για τη μεγάλη μου προίκα ή από οίκτο», του απαντούσε η Κρυσταλλία, όταν την πίεζε για το συγκεκριμένο θέμα. Ήταν περήφανη η θυγατέρα του, πολύ περήφανη, το γνώριζε καλά. Όπως γνώριζε ότι θα ήταν μεγάλη ανακούφιση να μη νιώθει πάνω του καθημερινά το γεμάτο κατηγορία βλέμμα της. Από την άλλη, δίσταζε να εμπιστευθεί έναν άγνωστο που ισχυριζόταν ότι είναι θεραπευτής. Πώς ήξεραν ότι έλεγε αλήθεια κι ότι ήταν τόσο πετυχημένος όσο διατεινόταν;

«Δεν ξέρω, Πάτροκλε... Έχουμε χρόνο... Ίσως αργότερα. Άσε πρώτα να τον γνωρίσουμε καλύτερα», του είπε.

«Εγώ πάντως δεν τον εμπιστεύομαι», πήρε τον λόγο ο Ανάργυρος. «Να εμφανιστεί έτσι ξαφνικά στην πόλη μας και να μας λέει ότι του αρέσει τόσο, ώστε να θέλει να μείνει... Κάτι δε μου κολλάει!»

«Αν απορούμε εμείς που ένας νέος, και μάλιστα Ελληνοαμερικανός, επιλέγει να εγκατασταθεί για λίγο διάστημα στην πόλη μας, τότε ας μη διερωτώμεθα για ποιο λόγο δε μας προτιμούν οι Αθηναίοι», τον επιτίμησε ο δήμαρχος, του οποίου κρυφός καημός απ' όταν τον διόρισε η Χούντα ήταν να καταστήσει την πόλη τους πόλο έλξης για τους Αθηναίους. Τότε θα έρρεε χρήμα με ουρά, δεν το έβλεπε ο Ανάργυρος;

«Πάντως, εγώ προαισθάνομαι ότι δεν έχει έρθει για καλό», εξέφρασε και πάλι τις αντιρρήσεις του ο Ανάργυρος. «Μη λέτε μετά ότι δε σας το επεσήμανα!»

«Πάντα καχύποπτος, αγαπητέ Ανάργυρε!» σχολίασε ανάλαφρα ο Πάτροκλος, που τον είχε κατασυμπαθήσει τον θεραπευτή. «Πάντα καχύποπτος!»

Δήμαρχος και θεραπευτής έφτασαν με το Σιτροέν στην προς ενοικίαση κατοικία. Το σπίτι βρισκόταν στην πλαγιά του βουνού. Εξωτερικά φαινόταν παλιό μα καλοδιατηρημένο, πρόσεξε ο Ίων στο λιγοστό φως της μέρας που χανόταν. Πνιγμένη ήταν η πλαγιά στα έλατα και στα κυπαρίσσια κι η βουνοκορφή χαμένη σ' ένα σύννεφο πηχτό και αδιαπέραστο.

«Μου αρέσει η ηρεμία που αποπνέει το μέρος», είπε κοιτώντας γύρω του, με το που κατέβηκαν από το αυτοκίνητο.

«Απορώ που σας αρέσει. Πίστευα ότι οι νέοι δεν εκτιμούν την ησυχία», σχολίασε ο Γαλανόπουλος. Ξεκλείδωσε την εξώθυρα και παραμέρισε ν' αφήσει τον νέο του ενοικιαστή να περάσει. «Ομολογώ ότι ακόμη κι εγώ, παρά την ηλικία μου, προτιμώ την πολυκοσμία. Γι' αυτό και διάλεξα την κεντρική πλατεία να κτίσω το νέο μου σπίτι».

«Η ψυχολογία λέει ότι είμαστε όσο νέοι αισθανόμαστε. Κι εσείς προφανώς αισθάνεστε νέος», παρατήρησε χαμογελώντας ο θεραπευτής.

«Σας ευχαριστώ για την... τονωτική ένεση, κύριε Γουίλσον». Πήγε στον διακόπτη κι άναψε το φως. «Πάμε, τώρα, να σας δείξω το νέο σας σπίτι».

Τα ρουθούνια του θεραπευτή τρεμόπαιξαν, εισπράττοντας τη μυρουδιά λεβάντας που απέπνεε όλο το σπίτι. Τριγύρισαν οι δύο άντρες αμίλητοι στο ισόγειο βρισκόνταν η σάλα, η κουζίνα κι η αποθηκούλα, στον όροφο οι δυο κρεβατοκάμαρες και το μπάνιο.

«Άψογο είναι!» αποφάνθηκε ο Ίων ενώ κατέβαιναν τις σκάλες.

«Περίμενα ότι θα βρίσκατε τα έπιπλα ντεμοντέ...»

«Μου αρέσουν τα παλιά πράγματα, τα *vintage* όπως τα λέμε στην Αμερική. Με συγχωρείτε τώρα ένα λεπτό· πρέπει να πάω στο αμάξι να φέρω τα χρήματα».

Βγήκε απ' το σπίτι και, όταν επέστρεψε, κρατούσε ένα τσαντάκι, που αποδείχθηκε πως περιείχε τα χαρτονομίσματα, κάποια από αυτά δολάρια, όπως πρόσεξε ο δήμαρχος. Άρα, τους είπε αλήθεια ότι ερχόταν από τις Ηνωμένες Πολιτείες, κακώς ήταν καχύποπτος ο Ανάργυρος.

Έβαλε τα χρήματα στην τσέπη του, δίχως να τα μετρήσει.

«Δε θα τα μετρήσετε;»

«Σας έχω εμπιστοσύνη!» του χαμογέλασε. «Άλλωστε, αν έχει γίνει κάποιο λάθος, εδώ θα είστε και δε θα διστάσω να σας το πω. Α, μην το ξεχάσω... Το ρεύμα είναι μέσα στην τιμή. Αλλά το τηλέφωνο θα το πληρώνετε εσείς». Μπορούσε να κάνει τον γενναιόδωρο, μια κι είχε φουσκώσει το ενοίκιο. Γνώριζε, εξάλλου, πως θα ήταν μικρός ο λογαριασμός του ρεύματος. Μόνο ένα ψυγείο είχε το σπίτι, τα φώτα και τον θερμοσίφωνα. «Μπορείτε να με γυρίσετε τώρα στο σπίτι μου;»

«Ασφαλώς!»

Όταν πια μπήκαν στην κούρσα και πήραν τον δρόμο της επιστροφής, ο Ίων στράφηκε στον Γαλανόπουλο. «Θα χρειαστώ μια γυναίκα να καθαρίζει το σπίτι, να μου μαγειρεύει και γενικώς να με φροντίζει, όσο διάστημα μείνω εδώ, κύριε δήμαρχε. Μήπως έχετε να μου προτείνετε κάποια;»

«Θα στείλω ειδοποίηση στην Ανθή, που φρόντιζε τον προηγούμενο ενοικιαστή», του υποσχέθηκε ο δήμαρχος. «Ούτε εβδομάδα δεν έχει που ξενοίκιασε το σπίτι, οπότε φαντάζομαι θα είναι ακόμη ελεύθερη, δε θα έχει πιαστεί αλλού. Εδώ είναι το σπίτι μου, αγαπητέ», του έδειξε το αρχοντικό γεμάτος περηφάνια κι ο Ίων βιάστηκε να φρενάρι.

«Α, μα είναι πανέμορφο», το παίνεψε για να τον κολακέψει. «Είστε τυχερός που ζείτε σε μια τόσο γραφική πόλη και μένετε σ' ένα τόσο υπέροχο σπίτι!»

Ο Γαλανόπουλος άνοιξε την πόρτα και το εσωτερικό φως πλημμύρισε τον μικρό χώρο. «Εις το επανιδείν, αγαπητέ. Να περάσετε κάποια μέρα από το δημαρχείο να με επισκεφθείτε. Είναι το μεγάλο κτίριο που περάσαμε πριν από λίγο», του πρότεινε ευχαριστημένος όχι μόνο απ' τα παινέματα του θεραπευτή αλλά κι από το μίσθωμα που είχε πετύχει. «Εύχομαι να έχετε καλή διαμονή στην πόλη μας».

«Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε δήμαρχε. Σας είμαι υπόχρεος», του αποκρίθηκε εκείνος χαμογελώντας, ένα χαμόγελο που έσβησε μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω από τον επιβάτη του.

Τα μάτια του σοβάρεψαν και το πρόσωπό του, αχνοφωτισμένο από το λιγοστό φως του καντράν, σκυθρώπιασε. Είχε έρθει σε επαφή με κάποιους από την καλή κοινωνία της πόλης. Στο χέρι του ήταν πια να δικτυωθεί και, χρησιμοποιώντας την ιδιότητα του θεραπευτή, να βρει τις απαντήσεις που έψαχνε. Γιατί θα τις έπαιρνε· όσος χρόνος κι αν χρειαζόταν να μείνει στην πόλη αυτή, θα τις έπαιρνε.

2

Σηκώθηκε με το λυκαυγές. Τον είχε ξυπνήσει το όνειρο και πάλι, όπως συχνά απ' όταν βρέθηκε σε ελληνικό έδαφος. Γύρω του πρόσωπα παιδικά με μάτια πελώρια, φορτωμένα ελπίδα, κοίταζαν τα ζευγάρια που έρχονταν, κι εκείνος στεκόταν σε μια άκρη νιώθοντας μια μοναξιά αφόρητη στην παιδική ψυχή του. *Το ξανάδα, επειδή βρίσκομαι εδώ που άρχισαν όλα*, αναλογίστηκε όπως προχωρούσε ξυπόλυτος στο μπάνιο.

Έριξε μπόλικο νερό στο πρόσωπό του ν' αποδιώξει τα τελευταία ξέφτια του ονείρου. Ένα παχύ στρώμα πάχνης κάλυπτε τα πάντα και το βουνό ήταν κρυμμένο ξανά από τα σύννεφα, ενώ ομίχλη σκέπαζε τη μικρή πόλη. Επικρατούσε κρύο στο σπίτι, γιατί η ανάσα του άχνισε τον καθρέφτη. Δεν το ένιωσε, συνηθισμένος σε πιο άγρια κρύα. Γύρισε στην κρεβατοκάμαρα που είχε διαλέξει αποβραδής, αυτήν με το μπαλκόνι, φόρεσε μια φόρμα κι ένα κοντομάνικο μπλουζάκι, έβαλε τα αθλητικά του και βγήκε έξω.

Έτρεξε για ώρα σκαρφαλώνοντας στο βουνό, αφήνοντας πατημασιές στην πάχνη, ενώ η ομίχλη τού μούσκευε το πρόσωπο. Είχε φτάσει περίπου στα μισά της βουνοκορφής, όταν στάθηκε να θαυμάσει τη θέα. Καθώς δεν είχε ακόμη λαχανιάσει, συμπέρανε ότι ο οργανισμός του ήταν σε καλή κατάσταση, κι ας είχε να ασκηθεί απ' όταν πάτησε στην Ελλάδα. Η ομίχλη είχε αρχίσει να σκορπίζει κι οι στέγες των σπιτιών αναδύονταν κερραμοκόκκινες. Στο βάθος η θάλασσα φαινόταν φουρτουνιασμένη, γιατί το κύμα άφριζε. *Προβανάκια* θυμήθηκε ότι τα έλεγε η μητέρα του. Ενώ συνέχιζε το σκαρφάλωμα

προς την κορφή, σκέφτηκε με ικανοποίηση ότι κι από το μπαλκόνι της κρεβατοκάμαράς του διέκρινε τη θάλασσα.

Είχε προχωρήσει η ώρα, μα ο ήλιος δεν είχε ανατείλει, όταν πήρε να κατηφορίζει. Τα ρούχα του έσταζαν απ' τον ιδρώτα κι απ' την υγρασία. Όταν κόντευε στο σπίτι του, πρόσεξε μια ωραία γυναίκα γύρω στα σαράντα πέντε που άφηνε το δικό της. Η επιδερμίδα της ήταν κατάλευκη σαν να μην την είχε δει ποτέ ο ήλιος κι ήταν πολύ αδύνατη, με συνέπεια να δίνει την αίσθηση ότι είναι άυλη σχεδόν. Ήταν ντυμένη παλιομοδίτικα: φορούσε μακρύ φόρεμα στη μέση της γάμπας σε κοκαλί χρώμα κι από πάνω είχε ρίξει μια εσάρπα αραχνοϋφαντη που δε θα την προστάτευε διόλου απ' το κρύο. Τη χαιρέτησε, μα δεν μπήκε στον κόπο να του ανταποδώσει τον χαιρετισμό, απλώς συνέχισε τον δρόμο της. Στάθηκε και την κοίταξε: περπατούσε στητή και ίσια σαν λαμπάδα.

Όταν πια χάθηκε η γυναίκα στο βάθος, τότε πέρασε το κατώφλι του σπιτιού του. Καθώς η σκέψη του ήταν επικεντρωμένη στη μυστηριώδη γειτόνισσά του, αιφνιδιάστηκε αντικρίζοντας την παχουλή μεσήλικη με το φακίολι στο κεφάλι μπαίνοντας στην κουζίνα να πει νερό.

«Καλημέρα! Εσύ πρέπει να είσαι ο κύριος Ίων», τον υποδέχθηκε πρόσχαρα. «Δε σε πειράζει που μπήκα, ε; Είχες αφήσει το κλειδί πάνω στην πόρτα. Είμαι η Ανθή. Έστειλε ψες αργά ο δήμαρχος την υπηρέτριά τους και μου μήνυσε να περάσω από δω σήμερα. Έφερα και λίγα αυγά απ' το κοτέτσι μου και ψωμί ζυμωτό για το πρωινό σου. Φαντάστηκα ότι θα βρω το ψυγείο άδειο κι ότι δε θα είχες φροντίσει να το γεμίσεις», τον μάλωσε με τόνο μητρικό, κόβοντάς τον απ' την κορφή ως τα νύχια. «Ένας νέος άντρας σαν εσένα πρέπει να τρώει γερά. Είσαι τόσο αδύνατος!» ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Πρέπει να βάλεις κιλά! Θα σε αναλάβω όμως εγώ και σε λίγες εβδομάδες δε θ' αναγνωρίζεις τον εαυτό σου», του είπε και γέλασε τρανταχτά.

«Αυτό δεν ξέρω αν είναι καλό ή κακό!» την πείραξε ο Ίων.
«Χαίρομαι που σας γνωρίζω. Όσο για το ψυγείο...»

«Μη με μιλάς στον πληθυντικό, λες κι είμαστε πολλές», τον έκοψε.

«Όπως θέλεις, κυρα-Ανθή. Όσο για το άδειο ψυγείο, δεν πρόλαβα να ψωνίσω. Είχε βραδιάσει όταν νοίκιασα το σπίτι».

«Χμμ...» αμφισβήτησε εκείνη τις προτεραιότητές του. Αργά έκλιναν τα μπακάλικα, προλάβαινε να ψωνίσει, σκέφτηκε, ενώ ταυτόχρονα τοποθετούσε το τηγάνι στην πετρογκάζ κι έπιανε το μπουκάλι με το λάδι, κρίνοντας πως θα της έφτανε όσο είχε απομείνει από τον προηγούμενο νοικάρη.

Την πρόλαβε πριν το ρίξει. «Τα αυγά μου τα προτιμώ βραστά, κυρα-Ανθή».

Γύρισε και τον κοίταξε συνοφρωμένη, βάζοντας τα χέρια στη μέση. «Άντρας στα ντουζένια σου είσαι. Δε θα σου κάνει κακό λίγο λαδάκι».

«Το λάδι είναι δηλητήριο, όταν τηγανίζεται», την πληροφορόρησε.

«Πρώτη φορά ακούω ότι κάνει κακό το λαδάκι του Θεού!» του είπε ξαφνιασμένη.

«Ωμό είναι μια χαρά. Πίστεψέ με, ξέρω τι λέω».

«Είσαι γιατρός;»

«Κατά μία έννοια...» της απάντησε σιβυλλικά. Έπιασε ένα ποτήρι και το γέμισε νερό. Κατρακύλησε δροσερό στο λαρύγγι του, ανακουφίζοντας τη δίψα του. «Όσπου να βράσουν τα αυγά μου, πηγαίνω να κάνω ένα ντους, κυρα-Ανθή», την ενημέρωσε.

«Άναψες το θερμοσίφωνο; Αν όχι, περίμενε να το ανάψω. Πέντε λεπτά θα κάνει να ζεσταθεί».

«Δε χρειάζεται. Χειμώνα καλοκαίρι κάνω ντους με κρύο νερό».

Τον κοίταξε και πάλι ξαφνιασμένη. «Ν' ανάψω τουλάχιστον τη σόμπα, να ζεσταθεί το σπίτι. Έχουν απομείνει λίγα ξύλα

απ' τον προηγούμενο νοικάρη, αλλά για ένα άναμμα θα φτάσουν. Τα κουβάλαγε απ' το βουνό ο Σταύρος ο άντρας μου. Θέλεις να σου κουβαλήσει κι εσένα;»

«Θα το ήθελα. Αλλά μην μπεις στον κόπο να ανάψεις τώρα τη σόμπα, σε παρακαλώ. Μόλις πάρω το πρωινό μου, σκοπεύω να βγω για να γνωρίσω την πόλη».

Βγήκε απ' την κουζίνα και, καθώς ανέβαινε τις σκάλες, την άκουσε να κάνει πίσω του «τς... τς... τς», ήχο που έδειχνε αποδοκιμασία, και χαμογέλασε. Την είχε συμπαθήσει ήδη την Ανθή: φαινόταν καλός κι αγαθός άνθρωπος.

Με το μαλλί του υγρό ακόμη βγήκε να περιπλανηθεί πεζός στην πόλη. Η πάχνη είχε διαλυθεί τελείως κι ο ήλιος είχε ανατείλει, προμηνύοντας μια όμορφη ημέρα. Μπήκε στο πρώτο μανάβικο που συνάντησε να παραγγείλει φρούτα και λαχανικά και ζήτησε να του τα στείλουν στο σπίτι του, προσθέτοντας γερό πουρμπουάρ στο συνολικό ποσό.

«Ξέρω πού μένεις, παλικάρι», τον πρόλαβε ο μανάβης, ένας κοντός και ευτραφής εξηντάχρονος με πλούσιο μουστάκι. «Είμαι η Ανθή στο σπίτι να τα παραλάβει;»

Του απάντησε καταφατικά δίχως να παραξενευτεί. Είχαν κυκλοφορήσει τα νέα γι' αυτόν ήδη. Θυμήθηκε τη μητέρα του, που είχε ζήσει στην Ελλάδα ως παιδί, να λέει ότι στις μικρές πόλεις οι άνθρωποι προτιμούν να ασχολούνται με τις ζωές των άλλων παρά με τη δική τους. «Ίσως γιατί δεν τους ικανοποιούν οι δικές τους ζωές», συμπλήρωνε θυμόσοφα.

Το ίδιο συνέβη και στο παντοπωλείο, όπου μπήκε να ψωνίσει τα χρειαζούμενα. Ο παντοπώλης –Γιώργος τού συστήθηκε– ήταν ένας σαραντάχρονος με κοιλιά τεράστια και ήξερε τα πάντα για λόγου του, μεταξύ αυτών και το επάγγελμά του όπως αποδείχθηκε, μια και δε δίστασε να του ζητήσει να τον επισκεφθεί για να φροντίσει τη γυναίκα του.

«Πλαγιάζει από τη μέση της έναν μήνα τώρα. Τη γύρισα σ' όλους τους γιατρούς της πόλης, μα δεν μπόρεσαν να τη γιά-

νουν. Θα σ' την έφερα εγώ στο σπίτι, αν μπορούσε να περπατήσει, αλλά δεν μπορεί. Με το ζόρι σηκώνεται να πάει για το μέρος», κατέληξε, ενώ ταυτόχρονα πηγαίνοερχόταν στο μαγαζί και συγκέντρωνε τα τρόφιμα που του ζήτησε ο Ελληνοαμερικανός.

Ευλόγησε νοερά την καλή του τύχη ο Ίων, που του έριχνε εξαρχής τις ευκαιρίες στον δρόμο του. «Ευχαρίστως να έρθω να τη δω», του είπε. «Αν μου πείτε πού ακριβώς βρίσκεται το σπίτι σας...»

«Πέρανα καλύτερα από δω κατά το μεσημεράκι, που κόβει η κίνηση κι αφήνω το μαγαζί στον βοηθό μου, και πάμε αντάμα. Σ' ευχαριστώ, παλικάρι μου. Ο Θεός να σ' έχει καλά!»

«Ας κάνω καλά τη σύζυγό σας και μετά μου δίνετε τις ευχές», του είπε ο Ίων και του ζήτησε να στείλει τα τρόφιμα στο σπίτι του, προσθέτοντας όπως και πριν γερό πουρμπουάρ.

Είχε φτάσει όμως πλέον η ώρα να περιπλανηθεί στην πόλη.

Τριγύρισε αργά στα γραφικά, λιθόστρωτα σοκάκια, καλημερίζοντας όσους συναντούσε στο διάβα του. Άντρες και γυναίκες, αφού του ανταπέδιδαν τον χαιρετισμό, έσπευδαν πίσω από την πλάτη του να ενημερώσουν τους ανενημέρωτους. «Είναι ο Ελληνοαμερικανός που νοίκιασε το πατρικό της δημαρχίνας», τους πληροφορούσαν, χωρίς να κάνουν τον κόπο να χαμηλώσουν τη φωνή.

Συνάντησε κάποια στιγμή και το *Ηρώων* που είδε χθες και παρατήρησε ότι οι μουλιασμένες απ' τη βροχή σημαιοούλες είχαν αφαιρεθεί. Φρόντισε ο δήμαρχος να τις κατεβάσουν, γιατί θα σκέφτηκε ότι, έτσι όπως κατάντησαν, όχι μόνο δεν τιμούσαν την επέτειο του ΟΧΙ, αλλά αντίθετα την ντροπίαζαν, αναλογίστηκε ειρωνικά ο Ίων.

Πρόσεξε κάποια στιγμή κάτι σαν καμπαναριό να ορθώνεται από μακριά και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Φτάνοντας, διαπίστωσε ότι δεν ήταν καμπαναριό, μα κάτι σαν πύργος μ' ένα τεράστιο ρολόι πάνω του, που έστεκε σ' εκείνο το σημείο από

τον καιρό της Ενετοκρατίας, όπως τον πληροφόρησε η επιγραφή που υπήρχε πάνω του. Στάθηκε και το χάριξε λίγο ώρα, μια και τον συγκινούσαν ιδιαίτερα όσα είχαν να κάνουν με το παρελθόν. Θα περίμενε κάποιος ότι δε γνώριζε από ελληνική ιστορία, μα ο θεραπευτής είχε φροντίσει να τη μελετήσει καλά, πριν φτάσει στην Ελλάδα, ιδίως την πρόσφατη που τον ενδιέφερε ιδιαίτερα.

Είδε τον σκύλο, όταν πια πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Ήταν ένα ζώο αρσενικό και μεγαλόσωμο. Τα κόκαλά του προεξείχαν κάτω από μια γούνα τόσο βρόμικη, που δεν κατάφερε να διακρίνει το χρώμα της.

Τον ζύγωσε και το ζώο οπισθοχώρησε φοβισμένο, κοιτώντας τον με τατσιμπλιάρικα μάτια του.

«Μη φοβάσαι, αγόρι μου. Δε θα σου κάνω κακό», μίλησε με τρυφερή φωνή ο θεραπευτής, μειώνοντας ταυτόχρονα αργά μα σταθερά τη μεταξύ τους απόσταση.

Η απαλή φωνή του φαίνεται καθησύχασε το ζώο, γιατί σταμάτησε να οπισθοχωρεί, συνέχισε όμως να τον κοιτάζει καχύποπτα.

«Πεθαίνεις της πείνας, έτσι δεν είναι; Από πότε έχεις να φας, μου λες; Άντε, ακολούθησέ με και κάτι θα βρούμε για σένα...»

Κίνησε να φύγει και είδε με την άκρη του ματιού του ότι ο σκύλος άρχισε να τον ακολουθεί, παραμένοντας λίγο πιο πίσω, στάση που αποδείκνυε ότι δεν είχε και μεγάλη εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. *Κακόμοιρο ζωντανό*, σκέφτηκε ο θεραπευτής. Ποιος ξέρει πόσο θα το είχαν κακομεταχειριστεί, για να μην πιστεύει στην ανθρωπινή καλοσύνη.

Κατευθύνθηκε προς το μπιστρό με τη σκέψη ότι κάτι θα έβρισκε εκεί να τρατάρει το ζωντανό. Εκτός αυτού, είχε έρθει η ώρα να πει κι ο ίδιος τον πρωινό του καφέ.

Τα μάτια του μεσήλικου γκαρσονιού άστραψαν, βλέποντάς τον· μόνο τεμενάδες που δεν του έκανε. «Χαιρόμαστε

που σας βλέπουμε ξανά, κύριε», τον υποδέχθηκε με φανερό ενθουσιασμό.

«Θα με βλέπετε συχνά από δω και πέρα, μια και αποφάσισα να μείνω κάποιους μήνες στην όμορφη πόλη σας», τον ενημέρωσε ο θεραπευτής. «Θα μπορούσα μήπως να καθίσω έξω στον ήλιο; Στην πόλη που μένω έχουμε ελάχιστο ήλιο και θέλω να μαζέψω όσο γίνεται περισσότερο τώρα που βρίσκομαι στην Ελλάδα».

«Μα φυσικά, όπως θέλετε!» αποκρίθηκε το γκαρσόνι και τσακίστηκε να του κουβαλήσει μια καρέκλα κι ένα τραπεζάκι έξω. «Τι να σας φέρω, κύριε;» τον ρώτησε μετά.

«Τον καφέ μου και κάτι για τον φίλο μου από δω», του έδειξε τον σκύλο που είχε σταθεί διακριτικά σε απόσταση.

Μη χειρότερα! Πού τον ψώνισε αυτόν τον κοπρίτη; σκέφτηκε εκείνος, μα δεν τόλμησε να το ξεστομίσει. Ο πελάτης, και μάλιστα ένας χουβαρντάς σαν τον Ελληνοαμερικανό, είχε πάντα δίκιο.

«Θα του κάνω ένα τοστ. Δεν ξέρω αν γνωρίζετε τι είναι... εδώ δε γνώριζαν καν οι κάτοικοι την τοστιέρα. Την έφερε το αφεντικό μου από τη Γαλλία και...»

«Γνωρίζω τι είναι το τοστ», τον έκοψε ο θεραπευτής.

«Με συγχωρείτε... Θα έπρεπε να το φανταστώ. Κι εσείς; Τι καφέ θα πάρετε;»

«Θα κάνετε δύο τοστ, γιατί το φιλαράκι μου είναι πολύ πεινασμένο. Κι εγώ θα πάρω έναν σκέτο ελληνικό».

«Έχουμε και άλλους καφέδες, κύριε. Έχουμε νες καφέ, φίλτρου και...» άρχισε να του αραδιάζει, μα ο Ίων δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Όσο διάστημα μένω στην Ελλάδα, θα πίνω ελληνικό καφέ», τον ενημέρωσε. «Καλό είναι να το γνωρίζετε, αφού θα με βλέπετε συχνά».

«Μάλιστα, κύριε. Σας τα φέρνω αμέσως...»

Γύρισε με τον καφέ και τα τοστ. Τα έριξε στο πεινασμένο

ζώο ο Ίων κι αυτό τα κατάπιε αμάσητα. Κατόπιν, στάθηκε όρθιο, πάντα σε απόσταση, με τα μάτια στυλωμένα επάνω του.

Με πόση ευγνωμοσύνη με κοιτά! σκέφτηκε ο Ίων. Καταφάσιως, γεύοταν πρώτη φορά την ανθρώπινη καλοσύνη. Αποφάσισε να τον κρατήσει κοντά του, τουλάχιστον όσο βρισκόταν στην Ελλάδα. Χρειαζόταν έναν σύντροφο, ένα πλάσμα που θα μοιραζόταν τα μυστικά του και θα ήταν σίγουρος ότι δε θα τα μαρτυρούσε σε κανέναν.

Ήπιε τον καφέ του κοιτώντας ολόγυρα με μάτια μισόκλειστα απ' τον ήλιο, που πλέον σουλάτσαρε στον ουρανό ολόλαμπρος. Τα σύννεφα είχαν σκορπίσει και μόνο αυτό που είχε κατσικωθεί πάνω στη βουνοκορφή παρέμενε σαν βιγλάτορας. Όταν τελείωσε τον καφέ του, σηκώθηκε να φύγει αφήνοντας για άλλη μια φορά γερό πουρμπουάρ στο γκαρσόνι. Ήξερε τα κόλπα για να γίνει αγαπητός και θα τα χρησιμοποιούσε όλα, θεμιτά κι αθέμιτα, αποφάσισε.

«Πάμε, φιλαράκο», είπε στον σκύλο.

Αυτή τη φορά τον ακολούθησε πρόθυμα, παραμένοντας όμως πάντα ένα βήμα παραπίσω. Πλησίαζαν στο σπίτι που είχε νοικιάσει, όταν διαπίστωσε ο θεραπευτής ότι δε βρισκόταν κανείς ολόγυρα.

Σταμάτησε στη μέση του δρόμου και γονάτισε μπροστά στο ζωντανό. «Πρέπει να περπατάς πλάι μου», του συνέστησε. «Έτσι περπατούν οι σύντροφοι, ο ένας πλάι στον άλλο. Δε σκοπεύω να σε χάσω τώρα που σε βρήκα. Χρειάζομαι κάποιον για συντροφιά, κάποιον που να ξέρει να ακούει και να μην αποκαλύπτει τα μυστικά μου και μαντεύω ότι εσύ ξέρεις. Κάνω λάθος, φιλαράκο;»

Η απάντηση του σκύλου ήταν ένα κούνημα της βρόμιας του ουράς. Ο θεραπευτής τού χάιδεψε το κεφάλι κι εκείνος δεν αποτραβήχτηκε, δείχνοντας ολοφάνερα πως άρχισε να κερδίζει την εμπιστοσύνη του.

Ξανάρχισε πια να βαδίζει ο Ίων κι ο καινούργιος του φί-

λος, σαν να κατάλαβε τι του είπε, άρχισε να περπατά πλάι του. Έπρεπε να του βρει ένα όνομα, συλλογίστηκε, κι αυτόματα του ήρθε στον νου το *Μύρτος*. Δεν ήξερε ποια υποσυνείδητη μνήμη είχε γίνει αιτία να αναδυθεί αυτό το όνομα κι αποφάσισε να ρωτήσει τον γερο-Κράτη, αν τυχόν τον ξανάβλεπε. Ίσως αυτός να ήξερε την απάντηση. Τα μάτια του συννέφιασαν, καθώς οι μνήμες τον έπνιξαν, με συνέπεια να κάνει σιωπηλός την υπόλοιπη διαδρομή.

Το κλειδί ήταν πάνω στην εξώθυρα, μα η Ανθή είχε φύγει. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το *τικ τακ* του μεγάλου ρολογιού στο χολ. Το σπίτι άστραφτε από πάστρα και μια γλυκιά ξεστασιά απλωνόταν παντού, μαρτυρώντας ότι η γυναίκα είχε ανάψει τη σόμπα. Μπήκε στην κουζίνα και σήκωσε το καπάκι της κατσαρόλας πάνω στην πετρογκάζ. Του είχε μαγειρέψει πατάτες γιαχνί, δε χρειαζόταν να πάει στο μαγειρείο για φαγητό. Θα έπρεπε, ωστόσο, ν' αγοράσει κονσέρβες για τον Μύρτο. Τα σκυλιά ήταν σαρκοφάγα, δε θα τον υποχρέωνε να γίνει χορτοφάγος όπως ο ίδιος, κατέληξε, επιστρέφοντας στην είσοδο, όπου ο σκύλος είχε σταθεί σαν να συναισθανόταν τη βρόμα που κουβαλούσε.

«Είναι θησαυρός η Ανθή, Μύρτο. Μας μαγειρεύει πατάτες γιαχνί», μίλησε στο ζωντανό σαν να ήταν άνθρωπος. «Θα αρκεστείς προς ώρας σ' αυτές. Αργότερα σκοπεύω να σε πάω στον κτηνίατρο, να σου αγοράσω μερικές κονσέρβες και κάποιιο φάρμακο για τους ψύλλους σου. Μια κι είναι καυτό το φαγητό, μέχρι να κρυώσει λέω να πάμε να βγάλουμε τη βρομιά από πάνω σου. Μη φοβάσαι, όμως· δε θα σε υποχρεώσω να κάνεις μπάνιο με κρύο νερό σαν εμένα», τον καθησύχασε.

Άναψε το θερμοσίφωνο και σε μερικά λεπτά τον ανέβασε στο μπάνιο. Ξεκίνησε από τα τσιμπλιασμένα μάτια του ζώου. Γνώριζε ότι συνήθως δυσφορούν τα ζώα σαν ασχολείσαι με τα μάτια τους, μα ο Μύρτος στάθηκε υπομονετικά. Χρειάστηκε να πλύνει τρεις φορές τη γούνα του, για να πάρει τη βρόμα

Ο Ελληνοαμερικανός θεραπευτής Των Γουίλσον φτάνει σε μια επαρχιακή πόλη στις αρχές Νοεμβρίου του 1970, όταν το δικτατορικό καθεστώς έχει ρίξει τη βαριά σκιά του στη χώρα. Επειδή είναι ωραίος «σαν σταρ του σινεμά», όπως διατείνεται η Δώρα Γαλανοπούλου, η κυρία δημάρχου, οι γυναίκες και οι κοπέλες τον τριγυρίζουν όπως οι μέλισσες το μέλι. Όταν αρχίζει να θεραπεύει ασθενείς δίχως αμοιβή, οι ιδιοτελείοντες γιατροί της πόλης τον εχθρεύονται και θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να τον διώξουν. Η όμορφη Νένα, η κόρη του διοικητή της χωροφυλακής, τον ερωτεύεται, αλλά ο Των δε θέλει μπλεξίματα με τον πατέρα της και την αποφεύγει. Η Νένα πεισμώνει και, προκειμένου να τον βλέπει συχνότερα, του ζητά να θεραπεύσει τη θεία της, Ισμήνη, κι εκείνος δέχεται. Ανάμεσα σε άλλους που αναλαμβάνει να θεραπεύσει είναι κι η Κρυσταλλία, η κόρη του δημάρχου, όπως κι η νεαρή Φανή.

Καθώς έχει τον τρόπο του να εκμαιεύει μυστικά από τους ασθενείς του, αυτοί του εξομολογούνται όσα βαραίνουν την ψυχή τους και του αποκαλύπτουν κρυμμένες αλήθειες και δράματα, που άπτονται των πιο σκληρών περιόδων της ελληνικής ιστορίας.

**Ο Ελληνοαμερικανός θεραπευτής
αποκαλύπτει βαθιά θαμμένα μυστικά
και αμαρτίες του παρελθόντος.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5038-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 2690